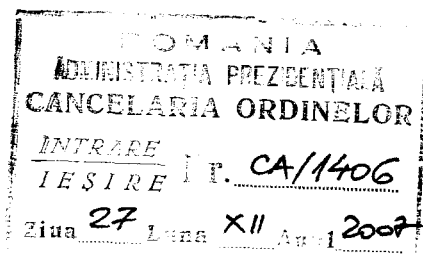

ROMÂNIA

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

La Biroul Prezidențial

[Signature]
7. I. 2008

București, 27 decembrie 2007

Domnului Nicolae VĂCĂROIU

Președintele Senatului

[Signature]
7/2/2008

În temeiul articolului 77 alineatul 2 din Constituția României, formulez următoarea

CERERE DE REEXAMINARE

asupra

Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind

L50/2007 încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României

Legea trimisă spre promulgare are ca obiect de reglementare încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României.

Motivele cererii sunt următoarele:

1. Definiția de la art. 2(1) lit. g a lucrătorului detașat din O.U.G. 56/2007, diferă de cea de la art.2 lit. f din fosta Lege 203/1999 privind permisele de munca, prin faptul ca e eliminat cuvântul "calificat", astfel ca pot fi aduși **lucrători necalificați din state terțe**, in regim de detașare, aspect care nu mai asigura dreptul lucrătorilor români de a avea întâietate la angajare și micșorează șansele de ocupare pentru lucrătorii români și din state ale U.E., de a accede la astfel de posturi, cu atât mai mult cu cat sumele plătite de angajator pentru lucrătorii străini detașați sunt mai mici cu aproximativ 29,5%. Acestea reprezintă contribuțiile asigurărilor sociale, șomaj, sănătate s.a.m.d., ce **nu se plătesc** pe teritoriul României pentru **detașați**, dar pentru cei **încadrați da**.

Pentru a se înțelege exact efectul, trebuie coroborată aceasta definiție cu posibilitatea prevederii la art. 14 (1) din O.U.G. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României, care exclude lucrătorii străini din state terțe detașații de

la obligația de a prezenta acte din care sa rezulte **dreptul de preempțiune la angajare a lucrătorilor romani** (adeverința A.O.F.M., dovada publicare etc.) pe aceste posturi și, în același timp, și art. 8 care prevede ca după un an după ce au lucrat ca detașați, pot să obțină autorizație de muncă **fără să mai prezinte documente legate de disponibilitatea altor lucrători români** de a ocupa postul respectiv, **dovada selecție, publicitate** s.a.m.d., astfel că aceasta procedura care se refera la libertatea de circulație a serviciilor devine o formă de ocolire a legislației privind accesul în scop de munca pentru străinii din state terțe și de legitimare a acestei posibilitate după un an de zile facil, cu consecințe în plan ocupațional, restrângându-se posibilitatea de angajare pentru cetățenii români necalificați.

Apreciem necesar a se analiza oportunitatea integrării la art. 14 alin. (2) a posibilității de a se lucra ca detașat de un **străin din statele terțe timp de 60 de zile, fără autorizație de munca** și consecințele unei astfel de inițiative asupra pieței muncii, asigurării dreptului de preempțiune la angajare a lucrătorilor români și cu privire la alimentarea bugetului de stat. Termenul în sine ar trebui poate micșorat la un **maxim de zece zile**, dar nu transformat într-o posibilitate de a se lucra în fapt în regim sezonier, fără a se plăti de angajator cotele de contribuții sociale aferente la bugetul statului roman, pentru muncitori din statele terțe.

2. Se prevăd o serie de documente ce trebuie anexate la cererea de obținere a autorizației de munca fără ca, de exemplu să se specifice necesitatea prezentării de acte de studii și de acte care atesta pregătirea profesională în afara sistemului de învățământ, corespunzător unei anumite ocupații, **și nu în mod cumulativ**, așa cum rezultă în prezent (exemplu: conținutul articolelor 7, 8), indiferent de situație, lucru care ar trebui clarificat, cu atât mai mult cu cât nu se indică actele care atesta experiența profesională și cum vor fi în fapt "supralegalizate" pentru că acestea nu sunt emise de instituții ale unui stat, ci de angajatori, conform O.U.G. 55/2007. Mai mult, nu se ține cont de acordurile bilaterale cu privire la diplome pentru care se cer supralegalizări și în aceste situații (ex: diplome din China), motiv pentru care ar trebui o precizare pe acest aspect.

3. Trebuie clarificată formularea de la art. 15(7) a) din O.U.G. 56/2007, în raport de conținutul art. 15(8), pentru că cele două prevederi sunt contradictorii.

4. Conținutul art. 16 din O.U.G. 56/2007 ar trebui clarificat în raport de activitatea neautorizată care se desfășoară în prezent, pentru că alături de cei nominalizați în acest act, ca persoane care pot depune cererea de autorizare, se interpun și alte persoane, și aceasta, cu atât mai mult cu cât societatea de consultanță juridică nu se mai acreditează de aproximativ doi ani pe teritoriul României pentru alte persoane decât cele care au calitatea de avocați, creându-se discriminări, inegalități, dar și posibilitatea de ocolire a normei în materie.

5. Prevederile art. 15 privind intervalul în care se eliberează autorizația de munca intră în conflict cu motivele prevăzute în expunerea de motive la capitolul 2, pentru că durata actuală crește cu 15 zile fata de perioada anterioară și nu scade, ceea ce lasă fără obiect inițiativa în sine, fundamentată pe acest aspect.

6. Prin articolul 20 din O.U.G. 56/2007 s-a introdus față de prevederile anterioare o singură taxă cu un tarif unic, cea de 200 Euro, indiferent de tipul de autorizație, ceea ce determina o barieră în angajarea de lucrători sezonieri, transfrontalieri, pe perioade până într-un an (a se vedea art. 13 (5) lit. b din H.G. nr. 1873/2005 anterior), ceea ce încurajează deplasarea și angajarea lucrătorilor permanenți, în special.

7. O.U.G. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României **nu prevede măsuri tranzitorii**, și nu face nici o referire la cetățenii străini intrați pe teritoriul României în **baza avizului O.M.F.M., al Autorității pentru Străini**, eliberat conform Legii 203/1999 și O.U.G. 194/2000, în forma anterioară adoptării O.U.G. 55/2007, fapt ce creează în practică probleme acestor persoane.

În condițiile în care, între cerințele prevăzute la art. 5 și următoarele din fosta H.G. 1873/2005, **pentru a se obține aviz** de la fostul O.M.F.M. și prevederile articolului 7 și următoarele din actuala O.U.G. 56/2007 nu există deosebiri majore, se impune a se reformula corespunzător **art. 30** și a se introduce și sintagma "aviz fost O.M.F.M.", alături de cel de "permis de muncă", mai ales că în această situație există străini pentru care O.R.I. **nu are reglementare**.

Totodată, având în vedere că, potrivit art. 4 din O.U.G. 56/2007 specifică ca autorizația de muncă se eliberează, pentru străinii care îndeplinesc condițiile prevăzute de legislația română cu privire la **regimul străinilor (ce e reglementat prin O.U.G. 194/2002)** și încadrarea în muncă și detașarea acestora pe teritoriul României, este de reținut că în art. 2 ar trebui să se definească și noțiunea de "**selecție legală**", pentru că - deși **nu e indicată semnificația ei nicăieri în legislație**, în art.44 (2) lit. a, se face trimitere la mai multe condiții, printre care se enumără și acest exemplu: "[...] *că desfășoară activitate legală în România, că nu are datorii și ca a făcut o selecție legală, cu prezentarea documentației*".

În acest context, pentru a se elimina liberul arbitru în practică, considerăm necesar a se explica semnificația termenului de "selecție legală", potrivit prevederilor legislației speciale privind încadrarea și detașarea, care, teoretic, ar trebui să se regăsească în O.U.G. 56/2007, alături de definițiile altor noțiuni la care se face trimitere în text.

În raport de cele de mai sus, de lipsa avizului C.E.S. și de conținutul art. 74 litera p din Constituție, care specifică faptul că regimul raporturilor de muncă se stabilește prin lege organică și nu ordinară, cu atât mai mult cu cât raportul de muncă este și obiectul din O.U.G. 56/2007, și având în vedere competența legislativă exclusivă a Parlamentului, vă solicităm reexaminarea Legii trimise spre promulgare, în sensul modificărilor prevederilor criticate.

TRAIAN BĂSESCU

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI